

Profesorici Marjetki Vrščaj v slovo

Je bridkejše hitro in nepričakovano slovo, ali dolgo in boleče poslavljanje?

Nemara je to vprašanje, ki nas vse pogosto muči. Kot da bi imeli kako izbiro...v resnici je nimamo.

Slovo je neizbežno, to je edino dejstvo.

In-dejstva je včasih težko sprejeti. Trda, resnična, neizpodbitna in nespremenljiva.

O profesorici Marjetki Vrščaj bi lahko napisala mnogo dejstev. Kako je kot uspešna ginekologinja prva raziskovala in doktorirala iz področja okužb s Human papiloma virusom. Kako je človeško strpno pomagala mnogim pacientkam, bila njihova zaupnica in tolažnica ter se razdajala v društvih bolnic in bolnikov. Kako je skrbno, natančno in vestno vodila uredništvo revije Onkologija. Kako častno je zastopala slovenske zdravnike na številnih mednarodnih poljih. Kako bogato bibliografijo je ustvarila.

Pa jih ne bom. Ne zato, ker so dejstva njenim neposrednim sodelavcem in bližnjim kolegom precej bolj znana kot meni. Ampak zato, ker menim, da ni bila samo zdravnica in strokovnjakinja, ampak osebnost, nekdo, ki jo bomo vsi pogrešali.

Moj prvi spomin nanjo seže v tista leta, ko je kot mlada specializantka prišla na Ginekološko kliniko v Ljubljani. Kot usmerjena študentka na ginekologiji sem se mnogokrat srečala z njo. Resnobno, zavzeto, profesionalno mlado zdravnico. V tistih redkih trenutkih, med dvema porodoma ob skodelici kave, ali pa na ukradenem času za malico, se je znala razgovoriti o svoji družini. O hčerkicah, takrat še majhnih, in kako se je ob tem spremenil in ožaril njen obraz...sicer zbran, resen, osredinjen.

Pred dobrimi tremi leti naju je združilo delo v Strokovni skupini za HPV, ki je pripravljala in izdelala strokovna stališča do cepljenja proti HPV. Njena drža v skupini je bila sicer obzirna do mnenj in stališč drugih, pa vendar odločna in brezkompromisna na strokovnem polju, kjer je bila tako zelo suverena.

Znala je ohladiti in umiriti razgret pogovor in usmeriti prizadevanja proti zastavljenemu cilju. Tudi v skupinah, ki so jih sestavljali ljudje najrazličnejših strokovnosti in pisanih človeških lastnosti. V redkih trenutkih sprostitve, v pavzah med predavanji, na letalu med potovanjem, tistih nekaj korakov po hodniku do sejne sobe je bilo moč začutiti njen smisel za humor,

človeškost, obzirnost, pa vendar premočrtnost, usmerjenost k cilju, odločnost, moč.

Ranljivost bi bila zadnja lastnost, ki bi jo pripisala profesorici. Včasih vsi pozabimo nanjo, se pustimo prepričati. Ranljivost, tudi minljivost. Spremljata nas kot senci, četudi je sonce v zenitu.

In ko sonce zaide, nebo potemni. Drug svet. Teman. Nebo, posuto z zvezdami. Iz česa so, pravzaprav? Iz zvezdnega prahu, menda celo iz zvezdnih meglic. Pa vendar svetijo.

Odkar smo izgubili profesor Vrščajevo, je tam zgoraj še ena zvezda več.

Nena Kopčavar Guček

